

Катерина II умрѣ съ властѣта си въ западъ и въ вѣстокъ. Синъ ѝ Павелъ I, одушенъ, както Петра II, въ лѣгло то си, отъ единъ наговоръ въ палатѣтъ, остави държавата на императорътъ Александра.

Турция изнемощена отъ хора, отъ оржжия и отъ гемии, по причина на тия обстоителства, можя да си отдѣхне нѣколко години. Пагобитѣ що почувствахъ Турцитѣ въ тѣзи Руска битва, станахъ причина да покажѣтъ на Селима III до колко струва една редовна и подчинена войска отъ една нередовна и волентиреска, каквито бѣхъ яничаритѣ, и да му дадѣтъ да досети разликата що съществува мѣжду тѣзи двѣ по епособѣтъ различни сили. Той, водимъ по неговото благородно начало, пожела да направи едно прѣобразование въ своята тоже войска. Но, религиозниятъ фанатизмъ отъ една стѣрна, и самоволието на яничаритѣ отъ друга, го спирахъ да постѣпи тѣй дерско и на право. Безъ да поврѣди гордостѣта на яничаритѣ, той състави едно отдѣление, като за примѣръ, подъ име низамъ-джиридѣ, по европейски начинѣ, което ся поврѣри, за изучението си, на французски офицери. При това той направи и едно отдѣление конска артилерия, на която артилериститѣ ся назовахъ топчии. Яничаритѣ отказахъ да ся подложѣтъ подъ тактиката на французкитѣ учители; Султанътъ не смѣи да ги присили. За по добръ той намери да умножава постепенно рѣдовната войска. Въ това отношение ся доведе, отъ околноститѣ на Тренизонда, едно отдѣление, подъ название ймакъ, и ся постави близо при рѣдовното отдѣление съ намерение като привикне да го присединѣтъ съ пѣрвото.

Това разбуди завистѣта на Яничаритѣ, и откри фанатизмътъ на нѣкои отъ пѣрвенцитѣ що бѣхъ противни на това Султанъ-Селимово намерение. Великийтъ визиръ като бѣше въ Едерне съ войската, Цариградскитѣ каймакаминѣ, отъ когото зависехъ работитѣ, и мюфтията като пѣрви противници на прѣобразованието, намерихъ случай да развѣлнуватъ